

Šmílův DAF	Pinchas	Doopravdy.cz
19. tamuz 5769 11. červenec 2009 začátek šabatu: 20:52 konec šabatu: 22:16	Časy z Kaluach.net východ slunce 5:05 šma jisrael do 7:07 mincha od 13:48 západ slunce 21:10 tři hvězdy 21:53	

Sidra v číslech

41. paraša v Tóře (z 54), 8. v knize Bemidbar (z 10), 35 „paršiot“, 10 otevřených, 25 zavřených, 168 vět, 1887 slov a 7853 písmen, 6 micvot, 6 příkazů a žádný zákaz.

Nejčtenější sidra v Tóře (čte se i na Roš chodeš a svátky).

Alijot v kostce

Kohen: V okamžiku, kdy Pinchas zabil Zimriho a Kozbi, vypukl spor, zda šlo o záslužný nebo kriminální čin. Bůh uděluje Pinchasovi „věčné kněžství“ na důkaz souhlasu s jeho činem. Knězem se člověk musí narodit. Je k tomu zapotřebí jedině: být synem vzešlým z legitimního svazku otce, který je sám KOHEN. Jen Aharon a jeho čtyři synové se knězi stali zasvěcením (pomazáním) v průběhu svého života. Pinchas se narodil Elazarovi, synovi Aharona, ještě před otcovým pomazáním, proto nebyl knězem. Stal se jím zcela výjimečným způsobem – Božím příkazem. Válka s Midjánci.

Levi: Nový součet lidu přináší několik překvapení: Korachovi synové nezemřeli se svým otcem, Reuven je stále nazýván BECHOR JISRAEL (Prvorozený Izraele), počet Reuvenovců klesl o 2 770 mužů (zřejmě v důsledku Korachovy vzpoury), počet Šimonovců klesl o neuvěřitelných 37 100 mužů (hřích Baal Peora), čímž kmen prakticky ztratil na významu. Na druhou stranu kmen Menaše narostl o 20 500 mužů (možná i proto získal kmen Menaše pozemky na obou březích Jordánu). Celkový počet synů Izraele: 601 730 mužů nad dvacet let.

Šliši: Rozdělení země mezi výše sečtené muže. Celofchadovy dcery se úspěšně dožadují otcovského podílu.

Revii: Zákony dědictví. Po otci dědí synové, kteří musí vyživovat své sestry. Nejsou-li synové, dědí dcery. Nemá-li muž děti, dědí po něm jeho vlastní otec. Nežije-li otec, dědí bratři zesnulého. Nežijí-li, hledá se nejbližší příbuzný v otcovské linii. Je ustanoven Mošeho „dědic“ - Jehošua bin Nun.

Chamiš: Denní oběti. Šabatové oběti. Musafové oběti na Roš chodeš.

Šiši: Sváteční musafové oběti (Pesach – Jom kipur).

Švii: Sváteční musafové oběti (Sukot, Šmini aceret). Další oběti.

Haftara (Jirmejahu 1:1-2:3): První z haftarot mezi 17. tamuzem a 9. avem. Proroctví o zničení Jeruzaléma.

Fotografie týdne

Natan Šaransky, od 26. června 2009 nový předseda Sochnutu (Jewish Agency), vítá na obrázku nové přistěhovalce z Jižní Afriky v ceremonii u Západní zdi (Zdi nářků).

Natan Šaransky, narozený v roce 1948, byl sovětský disident (Refusnik), politický vězeň (tzv. Vězeň Sionu), matematik, šachista (porazil Kasparova).

V roce 1986 byl propuštěn z Gulagu a imigroval do Izraele, kde v roce 1996 založil stranu Jisrael baalija. V letech 1996-2005 byl ministrem. Žije v Jeruzalémě.

Soutěž: Velikáni

Prohlédněte si velikána na fotografii a na doopravdy.cz/judaismus/index.php/Kategorie:Velikani si zkontrolujte, zda jste hádali správně. Text na webu můžete upravit a vylepšit.

(Nápověda 1: sionista) (Nápověda 2: vrchní rabin Izraele 1983-93)

Děti se učí Tóru s Mibereshit.org

Po těžké epidemii nařídil Bůh sečíst všechny Izraelce starší dvaceti let.	Mezi sečtené se měla rozdělit země, kterou Bůh Židům slíbil – EREC JISRAEL.	Velký kmen měl získat více, malý kmen méně půdy. Každá rodina měla dostat stejně.
Celofchad měl pět dcer a žádné syny. Co bude s jeho podílem?	Moše se optal Boha, který mu sdělil pravidla dědictví.	Moše si měl prohlédnout zemi Izrael a vybrat Jehošuu za svého nástupce.

Rabbi Jonathan Sacks: Tři pilíře moci

Když se Moše dozvěděl, že má zemřít, prosil Boha, aby ustanovil lidu Izraele nového vůdce. Šlo o velké, nesobecké a prozíravé gesto, které Raši komentuje slovy: „Je ozdobou spravedlivých, že v době svého odchodu nemyslí na sebe a vlastní prospěch, ale na potřeby celku.“ Velcí vůdci myslí na dalekou budoucnost, zajímají je otázky nástupnictví a kontinuity.

Bůh Mošemu přikázal pomazat Jehošuu a přidal přesný popis pomazání. Moše měl na Jehošuu vložit své ruce, postavit ho před velekněze Elazara a předat mu ze své nádhery. Co se můžeme z dávného trojitého rituálu naučit dnes o povaze vůdců v judaismu?

Montesquieu, jeden z politických filozofů osvícenství, vybudoval teorii oddělení tří pilířů moci – zákonodárné, výkonné a soudní, za kterým se skrývá jednoduchá pravda: svoboda nekvete prostě proto, že lidé mají svá přirozená práva, ale protože se bouří proti vůdcům, kteří je chtějí příliš utiskovat. Montesquieuův zdroj nebyla Bible, přesto najdeme v Ješajahově (32:22) proroctví velmi podobnou myšlenku: „Bůh je naším soudcem, Bůh je naším zákonodárcem, Bůh je naším

králem – on nás zachrání.“ Podobné schéma najdeme i v Páté knize Mojžíšově, kde se postupně hovoří o zákonech pro krále, kněze a proroky. V Pirkej Avot se dočítáme o třech korunách – koruně Tóry, království a kněžství.

I trojitý proces Jehošua uvedení do úřadu respektuje schéma dělení moci. Moše nebyl kněz a bylo nutné, aby i kněžstvo (Elazar) uznalo Jehošuu výběr. Moše sám měl dvě role. Byl v podstatě král, který rozhodoval o směřování lidu, válkách a organizaci tábora, zároveň byl ale i prorokem sdělujícím Boží slovo. Král vládne, prorok inspiruje. A obě role měl Moše předat Jehošuu.

Položení rukou symbolizuje prorockou rovinu, roli prostředníka mezi lidem a Bohem. Předání z vlastní „nádhery“ znamená předání moci, kterou vládne vladař.

Židovství má k moci ambivalentní vztah. Vnímá její nezbytnost, ale ví o jejím přirozeném sklonu korumpovat. Moše Jehošuu předal obojí – moc i vliv. To první bylo nezbytné, ale jen to druhé udělalo z Jehošuy jednu z největších postav židovské historie. (kráceno)